

LOVÉTEI KIÁLTÓ

XXI. évfolyam, 5. szám

Ára: 1 lej

2020. MÁJUS

Az egység Lelkére fordítsuk figyelmünket!

Szétszabdalt, darabjaira hullott reménytelen társadalmunkban az emberek keresik az egység lehetőségét, az összetartozás érzését, biztonságát. Igaz, hogy sok a különbözni akarás, a más-ság megbecsülésének hangsúlyozása is, de mindig is erősebb és igazabb vágy volt az emberi szívben a közösséghez tartozás, a másokkal eggyé válni akarás vágya. Ma egyre inkább hangsúlyozzuk az egységre törekvés gondolatát a közösségépítés oldalára, legalábbis a törekvés, a keresés szintjén. Persze sok a szájalmas, felszínes vagy csupán részleges próbálkozás is. Amikor tinédzserek egymáshoz öltöznek, ugyanazt a viselkedési vagy beszédstílust veszik fel, amit a vezéregyéniségek diktálnak, amikor ugyanazt a zenekart vagy focicsapatot bálványozzák, sokszor anélkül, hogy valóban tetszene nekik, vagy valóban értenének a sporthoz, ezek is a közösség, az elfogadás, az egység vágyát fejezik ki, bár azt teljességgel megteremteni nem képesek.

A nemzeti összetartozás évében, a nemzeti érzés, a nemzeti - vagy annak tartott - hagyományok újjáéledése is ezt a közösségre törekvést mutatja. Ugyanakkor éppen az egység rombolását okozhatják azok a célt tévesztett igyekezetek, amelyek a magyarságot más nemzettel szemben, azok ellenére kívánják meghatározni, s ahol az összekovácsoló erőt nem az egymás iránti szeretetben és áldozatvállalásban, hanem a közös gyűlölködésben látják. Veszélyes és hamis minden olyan egységre törekvés, amely az egyformaságot akarja kierőszakolni, megfeledkezve a személyi méltóságról és az értékek sokféleségé-

ről, amelyek minden igazi közösségben jelen lehetnek.

Pünkösöd ünnepe, a Szentlélek eljövetele az első keresztény közösségnek, az Egyháznak a születésnapja. Az első keresztényeket sokféle képesség, tehetség, emberi tevékenység, és mégis élő, erős közösség jellemezte! A Szentlélek Úristen teszi eggyé a Krisztusban hívőket, kovácsolja igazi egyházzá a sokféle nyelvű és kultúrájú embereket. Jézus arca ragyog fel az Ő követőinek életében, mert a Lélek Krisztus képére formálja az ezerarcú sokaságot. Miben áll az egység köteléke a hívők között, ha olyan sokfélék, és olyan sokféle tevékenységet végeznek? Egy a cél: Jézus Krisztus szeretetének átélése és kinyilvánítása az emberek felé. Az üdvösség, az örök boldogság munkálása mind a magunk, mind mások életében. A Lélek hét ajándékát mindenki azért kapja, hogy használjon vele. Vagyis nem az önző haszonelvűség, hanem a mások iránti áldozatkész szeretet, Jézus Krisztus szolgáló szeretete vezeti azokat, akik az Ő nevében bármit is tesznek.

Azután egy az a forrás, amelyből a keresztények merítenek: a Szentlélektől kapott lelkesedés, buzgóság és erő, amelyet az imádságban újra és újra föllevenítenek magukban. Végül eggyé teszi a keresztény közösség tagjait az egymás iránti hűség, a kitartó, elfogadó szeretet, amely által igazán testvérré leszünk, s amely szintén a Lélek ajándéka. Ez képesít bennünket az együttműködésre a sokféleségünk, emberi hibáink, gyengeségeink ellenére is.

Az idei pünkösöd üzenete számunkra, hogy az igazi egységre fordítsuk figyelmünket, az egység Lelkére, aki már kiáradt a világra, és munkálni kívánja a közösséget Isten és ember, ember és ember között! Ne elégedjünk meg felszínes, rövidéletű vagy hamis egység képekkel! Ne feledkezzünk meg róla, hogy csak együtt tudjuk megformálni Krisztus hiteles arcát a világban, s erre egyedül a Szentlélek vezetése alatt leszünk képesek!

Tódor Attila

Nemzeti összetartozás éve ...

2020. június 4-én van a trianoni békediktátum aláírásának 100. évfordulója.

Erre emlékezve döntött úgy a magyar Országgyűlés 2019-ben, hogy "az Alaptörvényben rögzített felelősségviselés jegyében, a történelmi Magyarország területét szétdaraboló és a magyar nemzet harmadát idegen államok fennhatósága alá szorító, 1920. június 4-én aláírt békediktátum 100. évfordulójára emlékezve, számot vetve e békediktátum által okozott politikai, gazdasági, jogi és lélektani problémák máig tartó megoldatlanságával, de egyben erőt merítve a külhoni magyarság megmaradásba vetett hitéből és értékelve a 2010-ben megkezdett határokon átívelő békés nemzetegyesítési politika eredményeit, a 2020. évet a **nemzeti összetartozás évének nyilvánítja.**" A trianoni békediktátum aláírásának napjáról egyébként minden év június 4-én, a nemzeti összetartozás napja kapcsán emlékezik meg a magyarság szerte az egész világon és a Kárpát-hazában, ahol a magyar történelem ezer éve megannyi viszontagság és megrázkódtatás között lezajlott, s amelynek területén ma számos ország osztozik...

Az ezer év kötelez! Éppen ezért a magyar országgyűlés szorgalmazta az anyaországban, a Kárpát-hazában és a nagyvilágban élő magyarság körében olyan rendezvények, megemlékezések szervezését, amelyek erősítik a magyarság országhatárok feletti összetartozásának tudatát, önazonossága kifejezését és védelmét.

Nekifogtunk mi is a szervezésnek: ismeretterjesztő konferenciáról, kulturális rendezvényekről álmodoztunk, s illusztris vendégeket hívtunk meg az anyaországból, jó előre, hogy biztos legyen jelenlétük, ugyanis személyesen akartuk megköszönni mindazt, amit az elmúlt tíz évben a felelős magyar kormány adott Lövétének. Lehetőséget kaptunk arra, hogy a nem saját akaratunkból nyert állampolgárságunk mellé újra felvehessük a magyar állampolgárságot, a magyar kormány által nyújtott több rendbeli anyagi támogatás nagyban hozzájárult ahhoz, hogy a Népiskola épülete ma is áll, hogy egyházi napközi épülhetett községünkben, s hogy a templomunk kívül-belül tovább szépülhetett. És akkor még nem is említettem a Szülőföldön magyarul programot, amelynek keretében gyerekeink oktatási-nevelési támogatásban részesülnek, vagy a székelyföldi gazdaságfejlesztő programot...

Aztán jött a Covid 19-pandémia, közismert nevén a koronavírus, és szomorúan vettük tudomásul, hogy előreláthatóan a többekkel együtt megálmodott emlékezést nem tarthatjuk meg, legalábbis nem úgy, ahogy azt elterveztük, pedig már kellei közül a 300 darab kis magyar papírszázló is megérkezett...

Emlékeznünk viszont ilyen körülmények között is kell, hiszen kötelesség emlékezni arra a borzalmas

napra, amelyen aláírták a Trianoni békediktátumot, minek következtében több millió magyar ember, egyik napról a másikra arra kényszerült, hogy a továbbiakban az utódállamokban éljen, s ezek az emberek semmi másra nem tudtak gondolni, csak a veszteségre. Eltelt egy év, még egy év, egy évtized, aztán száz év, és semmi sem változott, s a veszteség érzése is megmaradt, még a "késői unokák" lelkében, szívében is. Ugyanis a megpróbáltatásainknak nem lett vége. Ma is intenzív a magyarellenesség Romániában. Az erdélyi magyar közösséget számos sérelem éri büntetlenül. Gondoljunk csak a lefestett településjelző táblákra, a székely zászló kitűzése miatti perekre, az Úz-völgyi magyar katonai temető ügyére, az állami nyelv oktatásának nagyban kifogásolható tantervére és módszertanára vagy a román államfővé lett, Klaus Johannis száz atyafi legutóbbi kijelentéseire a képviselőházban benyújtott autonómiatervezet kapcsán, vagy, hogy a román parlament június 4-ét, a trianoni diktátum aláírásának napját nemrég romániai ünnepnappá nyilvánította... Ez utóbbinak célja nem más, mint az erdélyi és az összmagyarság intézményesített megalázása a diktátum megkötésének százéves évfordulóján... Nos, ezekért fáj a magyar embereknek Erdélyben, a Székelyföldön Trianon. Mert még most is belerúgnak! Száz év után is...

Ha másra nem, arra legalább jó volt ez a száz év Romániában, hogy ez alatt azt is megtanulhattuk: gyógyírt, orvosságot senkitől sem várhatunk. Ezért elengedhetetlen parancs számunkra: tartsunk össze, és tegyük a dolgunk, felelősséggel és hűséggel. Mindenki ott, ahová őt a jó Isten rendelte, és ne feledjük, a szétszórattatott magyarság jövője továbbra is a Kárpát-medencében van. Szabdalják bár ceruzával megrajzolt határokat, a Kárpát-haza számunkra, magyarok számára olyan, mint a körülölelő ringató meleg anyától, hol az összetartozás érzése mindig fölmelegíti a szívünk, s hol a jövőben is biztonságban meghúzhatjuk magunk a nagyvilág hidege elől.

Mihály János

"Hiszek egy Istenben, hiszek egy hazában..."

Van valamilyen, más nemzetek fiai számára érthetetlen kapocs, amely összeköti a magyar embert a szülőföldjével. Sokan földhöz ragadt gondolkodásúnak tartják a magyart, mert nem elég európai, idegen tőle a globális világnézet. Mi már csak ilyenek vagyunk, ragaszkodunk a Szent István-i hagyatékhoz, őseink véráztatta földjéhez, melyet hosszú évszázadok izzadságos munkájával a magunk képére formáltunk, magyarrá tettük a Kárpát-medence minden szegletét. Nem ácsingóztunk soha a szomszédok területére, viszont el nem múló hazaszeretettel küzdöttünk szülőföldünkért az újra és újra rátámadó ellenség ellen, közben megvédtük Európát a muzulmán inváziótól.

Száz évvel ezelőtt Trianonban Európa ezt szépen megköszönte. A Nagy Háború lezárását követő békediktátum szétszakította szülőföldünket, nagy részét koncként dobta oda a csillapíthatatlan étvágyú szomszédainknak. 1920 óta június negyedike minden igaz magyar számára gyásznappal! A haszonlesőknek, hitszegőknek és árulóknak azóta is égési zsebük a "negyven ezüstpénz", a rossz lelkiismeretükhöz még állandó félelemérzés is párosult a jogtalanul bitorolt temérdek gazdagság miatt. Ezzel is magyarázható a bennük kialakult és vezetőik által mesterségesen szított magyarellenesség.

Száz évvel ezelőtt az elszakított Erdéllyel, Délvidékkel, Felvidékkel, Kárpátaljával, Muravidékkel, Órvidékkel kisebbségi sorba kerültek ott élő testvéreink kiszolgáltatva a többségi nemzet kénye-kedvének. Mi, a csonka országunk magyarjai tisztelettel és köszönettel tartozunk az elszakított területeinken élő testvéreinknek, hogy szünni nem akaró konoksággal ragaszkodnak nyelvükhöz, hagyományaikhoz, hitükhöz, ragaszkodnak szülőföldjükhöz.

Végre van olyan kormányunk, amely véget vetett a beletörődő és elhallgató és passzivitás időszakának, és zászlajára tűzte a nemzeti összetartozás politikáját. Örülünk, hogy, ha késve is, de magasabb szinten is teret nyer az a Kárpát-medence szerinte megvalósult összefogás, amelyben újra egymásra találtak a magyar közösségek. A

Hungarikumnak is nevezhető testvértelepülési kapcsolatok hálózata áttörte a mesterségesen közénk húzott határokat, és újra szót ért a magyar a magyarral.

Magyarok vagyunk, szülőföldünk e lángoktól ölelt végtelen nagy ország! Vereckétől a Lajtáig, a Kárpát-kanyartól a Dunajecig tart a mi hazánk, amely lelkünk része. Szívünkben őrizzük a délvidéki rónát, a Dunántúl lankáit, a Hargitát, Gömörországot, a Tiszahátat, és ezt senki nem veheti el tőlünk. Mindig a miénk marad!

Hiszünk Magyarország feltámadásában!

Tabányi Pál, testvértelepülésünk,
Maglód polgármestere

Talpra fogunk állni!

Motó: *"Nem kutatjuk, hogy az a nélkülink, rólunk készült és kötött trianoni szerződés miféle koldusalamizsnát rendelt számunkra. Nincsen sok értelme ennek."* (Kós Károly, 1921, Kiáltó szó)

Kisiskoláskoromban bukkantam rá nagyapáméknál egy sárga lapú füzetecskére. Ez volt az első találkozásom magyarságunk írott történelmével. Addig már hallottam Csaba királyfiról, Mátyás királyról s a két magyar világról. Biztosan meséltek más történelmi személyiségekről vagy eseményekről is nagyapámék, de mostanra a többi emlék jobban elkopott a felsoroltak mellett. Nos, ez a kis füzetecske közelebb vitt megérteni a két magyar világ (a világháború előtti és közti Magyarország) fogalmát, de később tudtam meg csak, hogy nagyapám elbeszéléseiben miért fordult elé olyan gyakran viszonyítási vagy időmeghatározási szempontból az egyik vagy másik magyar világra való hivatkozás. Ennek megértése körülbelül akkorra esett, amikor már tudtam, hogy mire is utal asztalos munkája végzése közben a sokat emlegetett megállapításával, hogy: "ezek még szeget se tudnak rendesen csinálni". Pedig a "szegcsinálók" is, akár csak más trianoni utódállam, sokat kaptak a magyar világtól: bányát, gyárat, erdőt, vasutat, egyetemet, ..., Erdélyt.

Talán ez a meg nem érdemelt gazdagság zavarja lelkiismeretüket, s lel-

kük megnyugtatóására, még 100 év után is időnként rúgnak egyet a magyarba.

Egy nemrég elvégzett felmérés szerint a románok több mint fele fél attól, hogy Erdélyt a magyarok elvezzik tőlük. Egyenesen következik ebből, hogy, ha valaki jó román akar lenni a többség szemében, kötelező módon a magyarokkal kell ijesztgetnie s Erdélyt féltetnie a magyaroktól. Ezt tette a szászból lett államelnök, Iohannis is, aki a magyar nyelv kigúnyolásával s Erdély féltésével minden született román nacionalistát felülmúlt magyargyűlöletével. Ezt tette egy szász, hogy bántsa a magyart. De ha nagyon keresgélnek akarnának szűkebb házuk táján, hamar találnának olyan személyeket magunk között, akik harminc ezüstpénzért képesek voltak magyar létükre azokat a

folytatás a 3. oldalról

magyarokat bántani, akik magyarságukat megélni szerették volna csupán, vagy éppen szót emeltek ennek érdekében. Bizony, bizony voltak olyan magyar milicisták, szekusok, az elnyomó rendszert kiszolgáló magyarok, akik románabbak voltak román nemzetiségű társaiknál. És ezek között vannak olyanok is, akik a mai magyar közösség szószólóiként tetszelegnek. S hogy ezt ők is lelkiismeretük megnyugtatóására vagy éppen régi gazdájuk parancsára teszik-e, nem tudjuk.

Szégyenletes a mai magyar ellenzéki pártok külhoni magyarellenessége is.

Kós Károly 1921 januárjában, a Kiáltó szóban ezt írja:

... "Régi zászlónk összetépvé, fegyverünk csorba - lelkünkön bilincs. De tudom: talpra kell állanunk mégis."

Igen, a bilincsbe vert lélek szabadulása a legnehezebb. Csak a szabad lélek tud álmodni s alkotni. Nem tudom, sejtette-e Kós Károly, hogy a magyar lélekről a bilincs mikor fog lehullni, mikor tud ismét magyar jövőt álmodni s teremteni, de azt tudta, hogy talpra kell állnunk. Mi ma már tapasztaljuk, hogy, ha teljesen nem is szabadultunk meg a bilincs lelkét ölfogságából, de az már sokat lazult. Van Magyarországnak végre egy olyan kormánya, mely bátor magyar jövőt álmodni a Kárpát-medencében.

Ha már a két magyar világ felemlegetésével indítottam,

akkor ide kívánczok az az időben egymástól távol eső párhuzam is, ami a magyar állami gazdasági támogatást illeti: az 1940-es években és most, napjainkban. Orbán Ignác és Silye István bácsitól hallottam a 40-es évek Magyarország székelyföldi támogatásáról többet, s jutottak eszembe elmesélt történeteik a legutóbbi magyar gazdaságélénkítő program kapcsán is. De még ezt megelőzően ott volt a magyar állampolgárság visszaszerzésének lehetősége, ami a lelkünkön lévő bilincs lazítását segíti. Szándékosan írom, hogy visszaszerzése, mert szüleinktől, nagyszüleinktől elvették kérdés nélkül, s maradtak ők azon a szülőföldön, ahol legtöbb mai lövétei család bizonyíthatóan több mint 500 éve él. Egész Kárpát-medence szerte így vannak ezzel a "kintrekedt" magyarok.

Most tíz éve, hogy a Magyar Országgyűlés elfogadta a kettős állampolgárságról szóló törvényt, s ezzel megteremtette annak lehetőségét, hogy a magyar nemzet újra egyesüljön a határok módosítása nélkül. Ez olyan távlatokat nyit meg a mai alakulóban lévő világunkban az Erdélyben, Felvidéken, Kárpátalján, Délvidéken és Magyarországon élő magyaroknak, melyhez képest a "szegcsinálók" nacionalista, lelket bilincselő szándékuk eredménye eltöprel. Ha tudunk élni ezzel a lehetőséggel, akkor Kós Károly után mondhatjuk mi is, a Kárpát-medence magyarsága, hogy: talpra fogunk állni!

Egyed József

"Istenünk, tarts meg minket őseink szent hitében!"

Fotó: Tódor Teréz

Május 29-én déli 12 órakor Kisboldogasszony templomunk előtt mi is megáldottuk a zarándokútra induló jelképes keresztet és rajta imaszándékainkkal egy szalagot, amelyet a 453-ik csíksomlyói búcsúra küldtünk el. Mivel az idei évben csak lélekben vehettünk részt a búcsún, ezért fontosnak tartottuk, hogy közös szándékaink eljuthassanak a Szűzanyához. A lövéteiek szalagára a ma is aktuális kérést fogalmaztuk meg, amely így szól: "Istenünk, tarts meg minket őseink szent hitében!", továbbá a „Járjunk együtt az úton”, a tava-lyi pápalátogatás mottóját!

A keresztet a szentkeresztbányai templom előtt adta át egyházközségünk 2 lelkes fiatalja: Orbán Nándor és György Bernadett. Ott a szentkeresztbányaiak szándékai is rákerültek, majd tovább haladva a

szentegyházasfalvi templom előtt adták át a Csíksomlyóra zarándok-ló huszároknak, akik elvitték a Mária út feliratú zászlójukkal együtt a rátűzött imaszándékainkat a csíksomlyói Szűzanyához a pünkösdi búcsúra!

Tódor Lóránd

Karinthy Frigyes

Levél kisfiamnak - Trianon emléknapijára

"Édes kicsi fiam, te még nem tudsz olvasni, neked nyugodtan írhatok és szabadon és őszintén - hozzád beszélve és mégis magamhoz - valamiről, amiről soha nem beszéltem, amit magamnak sem vallottam be soha, aminek a nevét soha ki nem mondtam. Most, ezen a furcsa nyáron, mely úgy hat rám, mint borzongó, kényelmetlen ébredés egy tarka és bolondos álom után, először válik tudatossá bennem, hogy egész életemben kerültem ezt a szót... íme, erőlködöm és nem tudom kimondani most se, különös szemérem fog el, nem tudom legyőzni; pedig nem volnék éppen zárda-szűz, se vénkisasszony - nevén szoktam nevezni, nemcsak a gyermeket, de ama boldog és áldott bölcsőt is, ahonnan származik. Megpróbálom megmondani, mi az, amit érzek, akkor talán nem kell kimondani; ugye?"

Különbén ha nem értenéd dadogásomat, útbaigazíthatlak. De fordulj el, ne nézz a szemembe. Még nem olvastam ezt a könyvet, amiben levelem meg fog jelenni: de úgy gondolom, ama szót megtalálod benne többször is - hiszen arról szól a könyv, amit ez a szó jelent. És megtalálod régi versekben és széles szövegekben, amik most újra élni kezdenek, én még akkor ismertem őket, mikor egy időre halottaknak tetszettek, üresen, furcsán kongottak a fülemben, nem értettem őket, vállat vontam. Igen, valamiről beszéltek ezek a versek, és szóltak valamiről, amiről tudtam, hogy van, mint ahogy van kéz és láb, különösen hatott rám, hogy emlegetik, mintha valaki minden lélegzetvételnél megnevezné a láthatatlan elemet, mely tüdejébe nyomul. Iskolai ünnepélyeken, tavasszal kiáltották hangosan: azt mondták nekem, hogy szeressem, kötelességem szeretni. Mintha azt mondták volna, hogy szeressem a kezemet és a lábamat. Dac fogott el és furcsa makacsság: - hogyan lehetne kötelességem, hogy magamat szeressem, így szóltam magamban, holott én nem vagyok megelégedve magammal, holott én több és jobb szeretnék lenni, mint ami vagyok - holott én gúnyolom és dorgálom magamat. S mert a földön járok, ne fordítsam szememet a csillagos ég felé, melynek nincsenek határai, csak horizontja van! S mert nem tudok ellenni étel és ital nélkül, tegyem meg istenemmé az ételt és italt? S mert nem tudok szólani másképpen, csak így, ne hallgassam meg azt, aki másképpen szól? S ha erőt adott nekem a föld, amelyből vért szíttam magamba anyám emlőin át - ezt az erőt csodáljam a munka helyett, melyet végrehajtok velem! Dac fogott el és makacsság: embernek neveztem magam - azt kerestem, ami bennem hasonlatos másféle emberekkel s nem azt, ami különbözik. Világpolgárnak neveztem magam - léleknek neveztem magam, mely rokon lelket keres, akárhol itt e földön, s ha kell, a pokolban is.

És nem mondtam ki azt a szót. De ha házat építettek valahol Pesten vagy Fogarason, vagy Szolnokon,

vagy Kolozsvárott, megálltam előtte, és úgy néztem, mintha az én házamat építenék. És ha virágot láttam nyílni a pilisi hegyekben vagy a Kárpátokban, tudtam, hogy a virág nekem nyílt. És ha idegen emberrel beszéltem, és az idegen ember dicsérte a lánchidat és a Dunát és az aggteleki cseppkőbarlangot és a dobsinai jégbarlangot és a Vaskaput és a Balaton vizét - akkor lesütöttem a szemem és zavarba jöttem, mintha engem dicsérne. És mikor Berlinben jártam, úgy csodálkoztam és nevettem magamban azon, hogy ezek itt járkálnak és házakat építenek, mint aki álmában tudja, hogy álmodik, és amit lát, nem valóság, álmokkép csak, tündérmese, játék. Játék háznak éreztem az idegen házat - csak játszották az emberek, hogy ezt ők komolyan veszik -, és mikor a vendéglőben fizettem, elámultam, hogy elfogadják tőlem a játék pénzt, amit kezembe nyomtak, mikor átléptem a magyar határt. És lelkem mélyén soha nem hittem el, hogy ők komolyan mondják: hélas! és alas! és wehe! és ahimé! - mikor jaj-t kell mondaniok -, és arra gondoltam, hogy haláluk percében ők is jajt mondanak majd, mint én. A megfogható ismerős valóság ott kezdődött nekem, ahol átléptem a határt - ha életemben először jártam is arra, ahol átléptem.

De nem mondtam ki azt a szót soha. És most már nem is tudom kimondani, csak ennyit: valami fáj, ami nincs. Valamikor hallani fogsz majd az életnek egy fájdalmas csodájáról - arról, hogy akinek levágták a kezét és a lábát, sokáig érzi még sajogni az ujjakat, amik nincsenek. Ha ezt hallod majd: Kolozsvár, és ezt: Erdély, és ezt: Kárpátok - meg fogod tudni, mire gondoltam."

(Megjelent a Kosztolányi Dezső szerkesztette "Vérző Magyarország - Magyar írók Magyarország területéért" című könyvben.)

Tudjátok-e, mi a haza?
 Az a hajlék, hol születünk,
 Hol a dajka altatóan
 Dúdolgatott dalt felettünk,
 Hol az akác lombja borul
 Ablak alatt az ereszre,
 S eresz alján csicsereg a
 Villás farkú vidor fecske.
 - Bárhová visz szerencsétek,
 Ezt a hazát szeressétek!

Tudjátok-e, mi a haza?
 Az az udvar, hol tipegtünk
 S gyöngye kézzel a homokból
 Arany várat építettünk.
 Az a kis kert, hol virágot
 Kötözgettünk bokrétába,
 S bokrétásan szenderegünk
 Rózsabokor árnyékába.
 - Bárhová visz szerencsétek,
 Ezt a hazát szeressétek!

Tudjátok-e, mi a haza?
 az a templom, Isten háza,
 Hol az ének szárnyain szállt
 Lelkünk föl a mennyországba,
 Ahol együtt imádkoztunk,
 Szüle, gyermek, testvér, rokon,
 Hallgattuk a pap beszédét
 S hit ragyogott az arcokon.
 - Bárhová visz szerencsétek,
 Ezt a hazát szeressétek!

PÓSA LAJOS:

HAZA

Tudjátok-e, mi a haza?
 Erdő, mező, berek, liget,
 A mormoló habok közül
 Ránk mosolygó tündérsziget,
 Kárpátoknak büszke bérce.
 A Tisza és Duna tája,
 Minden kicsi rögcse.
 Árpád vére hullott rája.
 - Bárhová visz szerencsétek,
 Ezt a hazát szeressétek!

Tudjátok-e, mi a haza?
 Az a játszóhely a dombon,
 Hol labdázunk, kergetőztünk.
 A haza az édes otthon.
 Az a falu, az a város,
 Hol vesszőn lovagoltunk,
 Az a határ, hol kalappal
 Tarka szárnyú lepkét fogtunk.
 - Bárhová visz szerencsétek,
 Ezt a hazát szeressétek!

Tudjátok-e, mi a haza?
 Kéklő hegyek koszorúja,
 Hol a pásztor furulyáját
 Édes-búsan fújja-fújja.
 Hol a tölgyek mohos alján
 Kék ibolyák illatoznak,
 Gyöngyöket szór kristályvize
 A zuhogó patakoknak.
 - Bárhová visz szerencsétek,
 Ezt a hazát szeressétek!

Tudjátok-e, mi a haza?
 Délibábos arany róna,
 Hol a szellő, messze síkon,
 Sárga kalász ringatója,
 Hol a népnek verítékét,
 Issza be a föld göröngye,
 Kenyeret ad, áldást terem
 Munkájának hulló gyöngye.
 - Bárhová visz szerencsétek,
 Ezt a hazát szeressétek!

Tudjátok-e, mi a haza?
 Mindnyájunknak szent bölcsője,
 Őseinknek pihentető,
 Szép virágos temetője,
 Mindnyájunknak édesanyja,
 Híven ölel kebelére...
 Érte éljünk, ha kell, haljunk!
 Áldás minden porszemére!
 - Bárhová visz szerencsétek,
 Ezt a hazát szeressétek!

A gyermekek nagy tanítóink -gyermeknapra gondolatok-

Gyermekek. Már ha csak kimondjuk ezt a szót, annyi szeretettel teli dolog tódul elénk. Megelevednek előttünk mosolygós, huncut arcaik, tiszta, csillogó szemek, pontocskás kezeik, naív kérdéseik, vicces beköpcések, amik a legkomorabb ember arcára is mosolyt csalnak. Legyen a gyerek a sajátunk vagy a szomszédunké, a testvérünké, a rokonunké, mi, felnőttek mind neveljük őket. Mind hozzájárulunk az ő fejlődéséhez. Az óvodában. Az iskolában. A könyvtárban. Az orvosnál. A boltban. Az utcán. Mindenhol. Minden megnyilvánulási formánkkal hozzáteszünk a felemelkedésükhöz, vagy épp elveszünk belőle. A nevelés életünk egyik legmélyebb és legnehezebb feladata, ugyanakkor a legnemesebb megvalósításnak is tekinthetjük, ugyanis, ha a gyermekeink a társadalom hasznos tagjaivá válnak, mi nem élünk hiába!

Olyan fontos tudatosítanunk, hogy nekünk, felnőtteknek hatalmas felelősségünk van velük szemben. A kimondott szónak hatalmas súlya van a lelkükben. A kimondott szó hűséges társuk, sokáig elkíséri őket. Ha a szép nyíló fácskának is lecsípjük a rügyét, nagyon megsínyli, később tud kibontakozni, mint társai, vagy nem is tud úgy kihajtani az ága, mert mi visszanyestük. Akarva, akaratlanul is sokszor megjárjuk ezt az utat.

Amikor akaratosságát, belső feszültségét az ő szintjén kifejezve ordít, mi csak megszüdjük, hogy viselkedjen szépen, mégis később akarnánk, hogy legyen önálló, bontakozzon ki.

Szeretnénk, hogy legyen bátor, de előre féltjük, mielőtt még történe valami, vagy nem beszélünk nyíltan a félelmeiről, ami talán nekünk is félelem, tabusítjuk a dolgainkat, pedig, ha kimondaná, szembenézne velük, a bizonytalanság érzése nem emésztene. A gyermek mindig annyit kérdez, amennyit be tud fogadni, a felnőtt nyitottságán múlik, hogy lesz-e, amit befogadjon.

Akarjuk, hogy vállalja fel a tettetit, de mi sem vagyunk a következetesség példaképei.

Szeretnénk, hogy legyen egyedi, önbizalommal teli, de már kiskorától hasonlítgatjuk, szégyenítgetjük, nemcsak a sajátunkat, de az ismerősünkére is kínos megjegyzést teszünk, ha még szopja az ujját, ha pelenkája van, ha félenk, ha láthatóan serdül, és így tovább.

Szeretnénk, hogy gyermekünk érdeklődő legyen, kíváncsi, de sokszor nem hallgatjuk meg tóduló kérdéseit, mert rohanunk. A tanügyi rendszerünkben is olyan elavult dolgokkal "traktáljuk", ami nem életközeli, de ezek a sava-nyú információk a vizsgákon való boldoguláshoz elengedhetetlenek.

Nehéz az út: a túl sok megfojt, a túl kevés megfoszt. Sokszor hibázunk. Ideális nincs, de ha mindig igyekszünk a jó dolgok felé egyensúlyozni, ha minden helyzetben szeretettel hajolunk le hozzájuk, jó tanítómestereink lehetnek, tükröt mutatnak, ami néha jó görbe, de segít hálával láttatni a mi fejlődésünket is. Odafigyelésünkért cserébe mi is annyi mindent tanulhatunk tőlük, és általuk felidézhetjük azt az örök gyermeket is magunkban. Tanulhatunk derűs látásmódot, felszabadult kacagást, megtapasztalhatjuk a feltétel nélküli szeretetet, ami olyan ritka a mi, elvárásokkal teli kapcsolatainkban. Rácsodálkozhatunk a gyors alkalmazkodó és mások elfogadása iránti képességeikre, míg mi ragaszkodásainkkal berögződött ítéleteink alapján sokkal lassabban "oldódunk", ők hamar feltalálják magukat. Általuk gyakorolhatjuk a türelmet, amit aztán kamaszkorukra mesterei fokozatra fejleszhetünk magunkban. De ők segítenek ebben is. Mi, akik a kudarcaink miatt hamar feladjuk, a totyogótól megtanulhatjuk az igazi türelmet, százszor fenekére huppan, de ki látott már olyan totyogót, aki feladta, és pár lecsücsülés után nem tanult meg járni?

Ezen a szép napon gondoljunk rájuk különös szeretettel, sok öleléssel és imával minden pici, kicsi és nagy gyerekre, minden olyan csodagyerekre, aki valamiért másabb, mint társai, minden árva gyerekre, és üdvözljük a

bennünk rejlő gyereket is, aki nem hagy minket megkeseredni. Általuk mindig megújulhatunk, újra megszülethetünk édesanyaként, édesapaként, nevelőszülőként, jó nagyszülőként, pedagógusként, jó szomszédnéniként, példaként járva előttük egy olyan világban, ahol jó nekik élni.

Török Enikő

Karanténos iskola

Szeretnék iskolába menni!
Sokat futkorászni és játszani,
Régen kicsit szeretünk,
de most bizony mennék:
Mindenki odamenne,
ez a legjobb ötlet!
Most látom csak a hasznát,
Hiányzik még a szidás is:
Az iskola nem is olyan rossz!
Most már ugye, te is mennél?
Várom azt a napot, biza,
hogy kapudat átléphetsem!!
S barátaim átölelhessem!

András Ottó

III. A osztályos on-line puzzle, MOZAIK:

Azt sajnálom, hogy nem lehet együtt az osztály, és nem csinálhat kreatív dolgokat.

Nagyon tetszett a reggeli feladvány az osztálytársakról. Ki Ő?

Az volt a legjobb, amikor a logikai feladatokra betűt lehetett szerezni.

A legkönnyebb a játékos Ly-os videó volt!

Nehezebb volt a mértékegységeket otthon ismételn!

Legközelebb iskolába szeretnék járni, nem otthon görnyedni a gép előtt!

Szeretném, ha több matek játékos feladatot kaphatnék.

A feladatok szórakoztatóak, érdekesek voltak.

Én nehezen fogtam hozzá, de bejött a játékoság, így hamar belejöttem!

A mozaik darabjait a következő számban folytatjuk. (Szerkesztőség)

Régi arcok sárgult fényképeken

1949-ben született, elsőáldozó leánykák Gergő pap bácsi körében.
Beküldte Márton Sándorné Mihály Margit (Elek).

Anyakönyvi hírek - 2020. április

Születések száma: 5

- GYÖRGY ÁDÁM, született 2020. április 3-án, a György Attila és György Andrea, Lövéte, 71. szám alatt lakó szülők gyermeke
- MIHÁLY GERGŐ, született 2020. április 6-án, a Mihály András és Mihály Enikő, Lövéte, 365. szám alatt lakó szülők gyermeke
- SATA DÓRA, született 2020. április 11-én, a Sata Szabolcs és Sata Emőke, Lövéte, 937/a szám alatt lakó szülők gyermeke
- DEMETER DOMINIK-LAJOS, született 2020. április 16-án, a Demeter Zoltán és Demeter Kriszta-Edina, Lövéte, 890. szám alatt lakó szülők gyermeke
- GÁBOR HUNOR, született 2020. április 25-én, a Gábor Miklós és Harai Andrea, Lövéte, 9. szám alatt lakó szülők gyermeke

Házasságkötések száma: -

Őszinte részvétünket fejezzük ki az áprilisban elhunytak hozzátartozóinak:

KELEMEN IMRE, született 1942-ben, Lövéte, 242. szám
MIHÁLY JULIANNA (GYÖRGY), született 1933-ban, Lövéte, 246. szám
GÓLICZA ANNA (KOLOZSI), született 1936-ban, Lövéte, 281. szám

Székely humor

Székely gyermek magyar autókiállításon

Nézelődik a székely gyermek az autókiállításon. Egyik autó előtt a tájékoztató táblán az áll, hogy magyar. Kérdezi az üzletvezetőt: honnan tudni, hogy magyar?

- Hát a H betűről.
- Nem lehet az, hiszen ott M betűnek kellene lennie! M, mint Magyarország!
- Ha M betű lenne, azt a románok is tudnák, s nem eresztenének be...
- Hát mit tesz a H betű?
- Azt, hogy Haza!

Eladó Briggs&Stratton Quantum XM 55 típusú kapálógép, használt, működőképes állapotban. Eladó száraz tölgyszekercs, egy köbméter körüli mennyiségben - cólos és foszni. Érdeklődni a 0743609162-es telefonszámon.

Eladó egy ház Lövétén, házszám: 833. Érdeklődni a 0757523521-es telefonszámon lehet.

Eladó 2 db székelyharisnya, kisebb termetű férfiaknak való. Telefon: 0752703739.

Járókeretet **keresek**.
Telefon: 0755836690.

LÖVÉTEI KIÁLTÓ

Megjelenik havonta, kiadja a
LÖVÉTEI KIÁLTÓ EGYESÜLET

Főszerkesztő: Mihály János, tördelés és szerkesztés: Demeter Albert, Török József, titkár: András Kinga,
korrektúra: Egyed Emilia

Munkatársak: András Magdolna, András Mónika, András Tamás, András Zsolt, Egyed Emilia, Egyed Tünde,
Fazakas Ágnes, Györgylőrincz Ernő, Lázár Béla, Lázár László, Lázár Zoltán, Mag Ottilia, Molnár Juliánna,
Pál Erzsébet, Tódor Attila, Tódor Lóránd

Támogatók: Lövéte Község Helyi Tanácsa, Lövéte Közbirtokossága, Lövétei Római Katolikus Plebánia,
Select Metleplast Kft., Nyko Kft.

A szerkesztőség elérhetősége: Lövéte Községi Könyvtár, tel.: 0784-298853, e-mail: loveteikialto@freemail.hu

JEGYZŐKÖNYV

Jelen jegyzőkönyv a 2020. április 28-án, 10:00 órai kezdettel tartott rendes havi tanácsülés alkalmával került felvételre. A tanácsülést a törvényes előírásoknak megfelelően hívta össze a polgármester. A napirendi pontok nyilvánosságra lettek hozva román és magyar nyelven is. A tanácsülés magyar nyelven zajlik, azonban az ülés aktái román nyelven készülnek el. Az ülés a lövétei kultúrotthonban zajlik, figyelembe véve a fertőzésveszélyt. A tanácsosok maszkot és kesztyűt viselnek, betartva egymás között az 1,5 m távolságot.

Jelen vannak: 12 tanácsos (hiányzik Balázs Zoltán), Mihály Dénes polgármester, Balázs Kinga-Jegyző.

10.00 - Balázs Kinga jegyző jelenléti névsort olvas, jelen van 12 tanácsos, a testület döntőképes. Megjegyzi, hogy a tanácsosoknak kiküldött rendelet értelmében az első napirendi pont az ülésvezető megválasztása.

A tanácsosok Mihály Jánost választják meg ülésvezető elnöknek.

Az ülést vezető elnök, Mihály János ismerteti a napirendipont-tervezetet az alábbiak szerint:

1. Határozattervezet a Lövete község költségvetésének első negyedéves végrehajtásáról;
2. Határozattervezet a Lövete község költségvetésének a kiigazításáról;
3. Határozattervezet a helyi adók és illetékek igazítása az évi inflációs növekedéshez, a 2021-es évre;
4. Határozattervezet a 17/2020-as tanácshatározat módosításáról;

Az ülést vezető elnök a napirendi pontok megszavazása előtt javasolja a márciusi rendes ülés jegyzőkönyvének az elfogadását, amelyet a jegyző elküldött minden tanácsosnak.

A jelen lévő tanácsosok 12 igen szavazattal elfogadják az előző ülés jegyzőkönyvét.

Balázs Kinga jegyző a tanácsosok tudomására hozza, hogy a főispáni hivatal több határozatot is kifogásolt, és kéri azoknak a visszavonását.

Felsorolja, hogy melyik határozatokról van szó, és pedig :

- Határozattervezet a kulturális, művészeti és sport programok jóváhagyásáról Lövete községben
- Határozattervezet a farsangzárás bál megszervezésére február 20-a és 25-e között Lövete községben
- 15/2020-as határozat a farsangzárás bál megszervezésére február 20-a és 25-e között Lövete községben
- 10/2020-as határozat az ideiglenes beruházások jóváhagyásáról
- 5/2020 -as határozat a szociális terv jóváhagyásáról a 2020 -as évre

A jegyző elmondja, hogy a Malom telekkönyvezésével kapcsolatban is pontosítást kértek, hogyan került a község magánvagyonába.

A felsorolt határozatok esetében a tanács el kell döntse, hogy vissza fogja vonni vagy nem.

A tanácsosok egyhangúlag azon a véleményen voltak, hogy nem fogják visszavonni a felsorolt tanács-határozatokat.

Az ülést vezető elnök a napirendipont-tervezetet szavazat alá bocsájtotta, és a jelen lévő testületi tagok 12 igen szavazattal elfogadták.

A Tanács gazdasági és jogi bizottságának elnöke közli, hogy a bizottság megvitatta a napirendi pontokat, és pozitívan véleményezi a határozattervezetet, átadva a jegyzőnek a véleményezéseket.

A Tanács tanügyi, sport és gyerekvédelmi bizottságának elnöke közli, hogy a bizottság megvitatta a napirendi pontokat, és pozitívan véleményezi a határozattervezetet, átadva a jegyzőnek a pozitív véleményezést.

A Tanács szociális és kulturális bizottságának elnöke közli, hogy a bizottság megvitatta a napirendi pontokat, és pozitívan véleményezi a határozattervezetet, átadva a jegyzőnek a véleményezéseket.

A tanácsosok rátérnek a napirendi pontok megvitatására.

1. Határozattervezet a Lövete község költségvetésének első negyedéves végrehajtásáról

Az első napirendi pont keretén belül Demeter Ida Emese könyvelő és a polgármester részletesen ismertették az előterjesztést és határozatjavaslatot.

A Tanács gazdasági és jogi bizottságának elnöke közli, hogy a bizottság megvitatta a napirendi pontokat, és pozitívan véleményezi a határozattervezetet, átadva a jegyzőnek a pozitív véleményezést.

A testületi tagok jóváhagyták a határozatjavaslatot, 12 igen szavazattal a 20-as számot kapta.

2. Határozattervezet a Lövete község költségvetésének a kiigazításáról

A következő napirendi pont keretén belül Demeter Ida Emese bemutatta a tervezetet, elmondja, hogy a megyei tanácstól adtak pénzt, pontosan 20.000 lejt, a koronavírusról tekintettel, amit polgármesteri rendelettel elfogadtunk, most pedig tanácshatározattal is jóvá kell hagynunk.

Ugyanakkor áprilisban is kaptunk 50.000 lejt, a helyi örség működésére. Tehát az összegek célirányosan meg vannak határozva, hogy mire lehet költeni. Ez az összeg is keret, nem biztos, hogy pénz is lesz belőle.

Egyed József hozzászól, és megjegyzi, hogy a kormány kötelezővé teszi a maszk használatát zárt térben, és arról is beszélnek, hogy a hivatal fog biztosítani maszkot a hátrányos helyzetben lévő családoknak. Van erre valami konkrét megoldás?

Polgármester válaszol, hogy egyelőre ez csak ígéretes sajnós, semmi pontosat nem tudunk.

Szavazás következik, a testületi tagok jóváhagyták a határozatjavaslatot, 12 igen szavazattal a határozat a 21-es számot kapta.

folytatás a túloldalon

túoldalról folytatva

3. Határozattervezet a helyi adók és illetékek igazítása az évi inflációs növekedéshez, a 2021-es évre

A következő napirendi pont keretén belül a jegyző bemutatta a tervezetet, elmondja, hogy ez egy olyan határozat, amit meg kell hozni a törvény értelmében minden évben. Jövő évtől lesz alkalmazva, ugyanis az adók megállapításánál kötelező figyelembe venni az előző évi inflációs növekedést, ami jelen esetben 3,8%.

Szavazás következik, a tanácsosok elfogadják, jóváhagyták a határozatjavaslatot, 12 igen szavazattal, a határozat a 22-es számot kapta.

4. Határozattervezet a 17/2020-as tanácshatározat módosításáról

A következő napirendi pont keretén belül a jegyző ismertette a határozatjavaslatot.

Elmondja, hogy a főispáni hivatal kifogásolta a 17-es határozatot, mert nem volt előzőleg megállapítva a viszonyítási ár, ezért kellett módosítani. A mostani tervezet alapján nem lesz értékesítve a fa, csak saját használatra van megállapítva, és a viszonyítási ár nem változott a tavalyi év óta. Ez a pontosítás bele van foglalva a határozatba.

Szavazás következik, a testületi tagok egyetértenek, és jóváhagyták a határozatjavaslatot, 12 igen szavazattal, a határozat a 23-as számot kapta.

Kérések és más problémák megvitatása.

György Árpád kérdése:

- Az utcákkal hogy haladunk, mi a terv, mi a menetrend? Olyan por van az utcákban, hogy alig lehet látni.

A polgármester válaszol, hogy egyszer elviszik a fővezetékét, míg nem végeztek minden bekötéssel. Amikor kész van a kanalizálás, kezdik a vizet. A Szócs utca megvan, most fognak neki a Kicsi utcában a lekötéseknek, be kell rakják az aknákat, utána következik a sánc és kövezés. Ezt sajnos ki kell bírni, nem tudunk amit csinálni.

Egyed Lajos :

- Az elején úgy volt, hogy fedett sánc lesz, utána át lett tervezve?

- Polgármester válaszol, hogy igen, nem mindenhol, és attól is függ, hogy milyen széles az utca.

Egyed Lajos: - Az utcákban észszerűbb lenne egy fedett sánc, mint a nyitott!

Így alakult, de nem adtak pénzt a csövek újrafektetésére, a fedett sáncot le kell ásni 1,20 -ra, de a régi vízvezetékek miatt nem lehet, ezért van a nyitott sánc.

A polgármester jelzi, hogy a konyhára megkaptuk az ételkiszállító autót, szigetelve van. Több téma nem lévén a gyűlést vezető elnök a gyűlést bezárja.

Lövéte, 2020. április 28.

Gyűlést vezető elnök,
Mihály János

Jegyző,
Balázs Kinga

Elkezdődött a szelterszi út aszfaltozása. Reméljük, hogy egy hónap alatt befejeződik.

Már nem ott talál meg

Maradtunk volna, de nem lehetett. Marasztaltak volna, de nem volt hogyan, de új befogadónk is szívesen látott. Talán ez a két mondat jelzi legjobban azt a helyzetet, ami miatt a Homoród Küküllő LEADER Egyesület székhelye a helyi önkormányzat épületéből az egyház tulajdonában lévő épületbe költözött. Júniustól már a Lövéte, 426. szám alatt (a hittanterem mellett) fogadjuk kedves ügyfeleinket.

Ha már jelentkezőnk a Lövétei Kiáltó hasábjain, tisztelettel tájékoztatom a kedves olvasókat, hogy a Régi ételeink nyomában receptes füzetünk újbóli kiadását is tervezük, ezért arra kérem önöket, hogy, akik tudnak régi receptet, keressék ifjú Török Imrét, hogy az is bekerülhessen kiadványunkba.

Alázattal Lázár László ügyvezető